

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. III. 20.627/2010/7.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Bákonyi Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Bákonyi László ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Balogh Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Balogh Lajos ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön és élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2010. július 12. napján meghozott, 14.P.21.657/2008/34. számú ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett, és 38. sorszám alatt kiegészített fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2011. április 12. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 125 000 (Egyszázhuszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A felperes és az alperes 2006. szeptembertől 2008. augusztus 3. napjáig élettársi kapcsolatban éltek a felperes ... szám alatti ingatlanában.

A felperes 2008. február 20. napján értékesítette a kizárólagos tulajdonát képező ...-i hrsz. alatti „beépítetlen terület” megnevezésű ingatlanát 33 500 000 Ft vételárért. A vételárat a vevő 3 részletben fizette meg, a szerződés aláírásakor 5 000 000 Ft-ot készpénzben, 2008. június 23. napján 1 000 000 Ft-ot ugyancsak készpénzben, és 2008. július 4. napján 27 500 000 Ft-ot a felperes számlájára utalással.

A felperes 2008. március 4. napján 2 000 000 Ft, 2008. július 8. napján 4 000 000 Ft összegű kölcsönt nyújtott alperes részére, amelyekről írásbeli kölcsönszerződés született. A fizetési határidő az első kölcsön tekintetében 2008. április 7. napja, a második tekintetében pedig 2008. augusztus 8. napja volt. Az alperes azonban a felperes többszöri felszólításai ellenére a tartozását nem egyenlítette ki.

A peres felek az élettársi vagyonközösségük alatt a korábban szerzett különvagyonukat megtartották, és közös vagyonként 399 000 Ft értékű berendezési tárgyakat szereztek, amelyek a felperesnél találhatók.

A felperes a fizetési meghagyásos eljárásból alperesi ellentmondás folytán perré alakult ügyben kölcsön jogcímén 6 000 000 Ft tőkeösszeg, melyből 2 000 000 Ft után 2008. április 8. napjától, 4 000 000 Ft után 2008. augusztus 9. napjától a kifizetés napjáig járó kamatának valamint perköltségének a megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ugyan 3 000 000 Ft erejéig a kölcsönösszeg átadását nem vitatta, azonban az élettársi kapcsolatukra tekintettel teljes körű elszámolásra tartott igényt. Ezért viszontkeresetet terjesztett elő az élettársi közös vagyonuk (ideértve az általa felvett, de közös adósságnak minősülő tartozásokat is) megosztása iránt, amelynek alapján - számítása szerint - a felperes köteles részére 2 974 500 Ft megfizetésére, és ezt beszámítva a felperes által átadott 3 000 000 Ft kölcsönösszegbe, 25 500 Ft összegig ismerte el a felperes kereseti kérelmét.

Az elsőfokú bíróság a 2010. július 12. napján meghozott 34. sorszámú ítéletével a felperes keresetét teljes egészében, az alperes viszontkeresetét csak kismértékben találta alaposnak.

Megállapította, hogy a felek egyezően nyilatkoztak az élettársi kapcsolat idejére és a közreműködés arányának 50-50%-os mértékére vonatkozóan. Az sem volt vitás közöttük, hogy 399 000 Ft értékben közös vagyoni ingóságokat szereztek, amelyek a felperesnél maradtak.

A peres felek bruttó közös vagyona 399 000 Ft összegben került a vagyonmérlegben feltüntetésre, így az egy főre eső jutó 199 500 Ft, ezért mivel az alperes a közösen szerzett ingók kiadására nem tartott igényt az elsőfokú bíróság felperest az alperes javára kötelezte 199 500 Ft megfizetésére élettársi közös vagyon megosztása jogcímén.

Az elsőfokú bíróság az alperes által a vagyonmérlegbe beállítani kívánt kölcsönökkel összefüggésben arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a bizonyítási kötelezettségéről és a bizonyítási teherről szóló tájékoztatása ellenére nem tudta igazolni, hogy az általa kért kölcsönök közös célra kerültek felhasználásra, a közös életvitel körében. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság azt az alperesi hivatkozást sem, hogy az életközösség fennállása alatt a magánszemélyektől a kölcsönök felvétele azért történt, hogy a felperes korábbi életszínvonalát szinten tudják tartani, mert egyébként a havi bevételeik nem fedezték volna a kiadásait.

Az alperes által a felperestől felvett 6 000 000 Ft-tal összefüggésben azonban az elsőfokú bíróság a kölcsön tényét megállapította. A 2 000 000 Ft összegű kölcsön tekintetében az alperes által aláírt elismervény ugyanis azt tartalmazta, hogy „a kölcsönadás baráti segítség, amelyet kölcsönkérő saját célú használatra vesz át”, és az alperes bírói felhívás ellenére sem tudta igazolni, hogy konkrétan mire történt a kölcsönösszeg felhasználása.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az alperes által elismert 1 000 000 Ft átadásán túlmenően megállapította, hogy további 1 000 000 Ft is átadásra került számára. Rámutatott, hogy a felperes az ingatlanának értékesítésekor a 2008. február 20.

napján kézhez vett első 5 000 000 Ft-os vételárreszből másnap 2 000 000 Ft-ot lekötött. A fennmaradó összegből 2008. április 28-án kifizetett 1 000 000 Ft-ot Sz.O. sógora részére, még az életközösség kezdete előtti külön adósságára, valamint G.Zs. volt férje számára a korábbi tartozásából 500 000 Ft-ot törlesztett. 2008. március 4. napján jutott hozzá a második vételárreszletként az 1 000 000 Ft-hoz, és azt kiegészítve további 1 000 000 Ft-tal, került átadásra az alperes részére a 2 000 000 Ft.

A felek a 4 000 000 Ft-os alperesi kölcsönrel összefüggésben egyezően adták elő, hogy bár a kölcsönszerződés 2008. július 8. napján kelt, de pénzáadásra másnap, július 9. napján került sor. Az alperes állítása szerint az írásbeli kölcsönszerződésben foglaltaktól eltérően csupán 2 000 000 Ft került átadásra a pénztintézet előtt a személygépkocsiban. Az elsőfokú bíróság azonban arra a megállapításra jutott, hogy a felperes 4 000 000 Ft-ot adott át az alperes részére, ezt igazolja az okiraton kívül az Erste Bank folyószámla kivonata is, mely szerint a felperes ezt az összeget készpénz felvét formájában vette le a számlájáról. Az alperes ezekkel a bizonyítékokkal szemben nem tudta igazolni, hogy a felperes csak 2 000 000 Ft-ot adott át részére. A Nné E.É-től felvett alperesi kölcsönből 2 000 000 Ft visszafizetésre került ebből az összegből, ez azonban önmagában az alperesi előadást nem bizonyítja.

A felperes az eljárás során mindvégig tagadta, hogy az alperes által felvett magánkölcsönökről tudomással bírt volna.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt az alperesi hivatkozást sem, hogy a közös élet mindennapi fedezése céljából kért magánszemélyektől kölcsönöket, mert a felperes igazolta, hogy nemcsak a munkabérével, a gyermektartásdíjjal, a családi pótlék összegével rendelkezett, hanem ezen felül készpénztartaléka is volt.

Az alperes mindemellett arra is hivatkozott, hogy nem tudja pontosan melyik kölcsönből kinek adta meg a tartozását, a pénzeket „összetette”, nem tartotta nyilván, hogy melyik az élettársa pénze, vagy a kölcsönként pénz. Mérlegszerű kimutatást, hogy melyik kölcsön illetve a vagyonközösségükbe befolyt összeg pontosan mire került felhasználásra nem tudott készíteni. Állította, hogy havi rendszerességgel a rezsiköltségbe is teljesített, ennek tényét azonban az elsőfokú bíróság nem tudta megállapítani, mert az alperes a bizonyítékait erre vonatkozóan nem terjesztette elő és azt a felperes volt férjének - a felperes bevételeivel és kiadásával összefüggésben tett - tanúkénti nyilatkozata sem támasztotta alá.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság kötelezte alperest a felperes javára a 6 000 000 Ft kölcsön és annak kamatai megfizetésére, illetve az élettársi vagyonközösség címen alperesnek járó 199 500 Ft összeg megtérítésére a felperest, továbbá marasztalta az alperest a felperes perköltségében.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Hivatkozott egyrészt arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az általa elismert 3 000 000 Ft-tal szemben a felperes részéről 6 000 000 Ft kölcsön nyújtását, másrészt indokolatlanul nem fogadta el azt az érvelését, hogy azért kellett kölcsön kérnie, hogy a mindennapi közös életük költségeit fedezze, minthogy ez nem külön, hanem közös adósságnak számítana.

A felperes által kölcsönadott 6 000 000 Ft-tal összefüggésben állította, hogy az általa kölcsönként elismert 1 000 000 Ft-ot a felperes egyetlen fillérrel sem tudta megpótolni, mert a vételár részletet a saját adósságainak törlesztésére használta fel. Ennek a ténynek bizonyítékát abban látta, hogy ha nem 3 000 000 Ft lett volna a felperes tartozása, hanem kevesebb, akkor nem 2 000 000 Ft-ot kötött volna le, hanem többet, ugyanis semmilyen ésszerű magyarázat nem található arra, hogy a felperes - a sógora és volt férje részére történt kifizetéseket követően - egyébként miért tartott volna magánál 1 500 000 Ft-ot. Álláspontja szerint a maradék 1 500 000 Ft-ból a felperesnek 300 000 Ft-ot meg kellett fizetnie az édesanyja haszonélvezeti joga ellenértékéért, 700 000 Ft-ot az ingatlanügynőke részére, 500 000 Ft-ot pedig az adásvételi szerződést készítő ügyvédnek munkadíj címén, valamint az utcanyitás kapcsán is folyamatosan fizetési kötelezettsége állt fenn, ez utóbbi tény Sz.O. tanú igazolta is. Mindezekből álláspontja szerint az a következtetés vonható le, hogy a felperes a fennmaradó 3 000 000 Ft-ot elköltötte, így csak az elismert 1 000 000 Ft-ot állapítható meg kölcsönadott összegként. Állította azt is, hogy Sz.O. és G.Zs. tanúk nem az igazat mondták, de ennek ellenkezőjét „a dolog jellegéből fogva” nem tudja bizonyítani.

A 2008. július 9. napján átadott pénzüsszeggel összefüggésben az alperes rámutatott, hogy nem őt, hanem a felperest terhelte volna a bizonyítási kötelezettség, hogy 4 000 000 Ft került átadásra. Hivatkozott arra, hogy a csatolt okirat bizonyítékként nem vehető figyelembe, mert a felek egyezően állították, hogy az okirat a dátumát megelőző napon készült, és bár lehet, hogy 4 000 000 Ft átadása volt eredetileg a felperes szándéka, de másnap meggondolva magát csak 2 000 000 Ft összeget adott át részére. Azzal is érvelt, hogy letagadhatta volna a 2 000 000 Ft átadását is, de jóhiszeműen a ténylegesen átadott összeget elismerte.

Azt nem vitatta, hogy 4 000 000 Ft került a bankból kivételre a felperes részéről, de ez önmagában - az okirat eltérő dátumozására tekintettel - nem bizonyítja azt a tény, hogy az teljes egészében átadásra került számára. Ezért álláspontja szerint az általa elismert 2 000 000 Ft-on túlmenően a felperes nem tudta igazolni további összeg átadását. Hangsúlyozta, hogy a 2 000 000 Ft átadását igazolja közvetve Nné E.É. tanú vallomása is, mert részére is csak ez az összeg került megfizetésre.

Az általa kölcsönként pénzüsszegek közös adóssági minősítésével összefüggésben előadta, hogy „teljesen életszerűtlen, hogy a bíróság azt kívánta, hogy az alperes tételesen bizonyítsa mennyit fizetett rezsiköltségre, tankolásra, élelemre, nyaralásra. Nem várható el egy élettársi kapcsolatban élő féltől, hogy a mindennapi kiadásokról tételes könyvelést vezessen, ezt sem ilyen kapcsolatban, sem más esetben nem teszik meg a felek”.

Állította, az nem vitatható tény, hogy a feleknek nem volt annyi jövedelme, hogy a költségeiket fedezni tudják, mert az eljárásban kihallgatott tanúk (főként Nné E.É.) előadták, hogy meglehetősen nagylábon éltek, sokat költöttek, ez a körülmény is igazolja, hogy a közös élet fenntartására kérte a pénzt.

Azt is sérelmezte, hogy a felperes tagadta a kölcsönökről való tudomásszerzését, álláspontja szerint az együttélés kapcsán tudnia kellett arról, hogy az alperesnek nincs olyan jövedelme, amely fedezné ezeket a kiadásokat.

Azt az ítéleti megállapítást is kifogásolta, hogy a felperesnek lett volna készpénz tartaléka. Állítása szerint az ingatlan vételárelőlegeként felvett összeget a tartozásai visszafizetésére

használta fel, így a munkabér, tartásdíj, és a családi pótlék nem volt elegendő egy felnőtt és gyermek tartására úgy, hogy emellett két másik gyermek látogatott folyamatosan haza, és a mindennapi kiadásokon kívül hétvégén a kirándulást, a nyaralást, az autófenntartást, és egy esküvő megtartását is finanszírozni kellett.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségében való marasztalását kérte.

Az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően arra hivatkozott, hogy az 5 000 000 Ft vételárreszből 900 000 Ft-ja maradt, így módja volt arra, hogy az alperesnek 2 000 000 Ft-ot adjon kölcsön. Levezette, hogy az 5 000 000 Ft-ból 1 000 000 Ft-ot adott meg volt sógorának, Sz.O.-nek, 300 000 Ft volt az ingatlanügynök részére a közvetítói jutalék, 300 000 Ft a haszonélvezeti jog ellenértéke, illetve 500 000 Ft G.Zs. volt férje részére a törlesztés. Ezeket a tényeket álláspontja szerint a kihallgatott tanúk vallomásai is alátámasztották.

Kifogásolta, hogy ha az alperes álláspontja szerint az ügynöki díj 700 000 Ft volt, és az ingatlanügynök a kevesebb összegről szóló számla kiállításával megsértette a számvitelről és az áfa-ról szóló törvényeket, illetve ha a tanúk hazudtak, akkor miért nem tett ezek miatt büntetőfeljelentést. Ujra előadta, hogy a szerződéskötésben közreműködő ügyvédnek - baráti kapcsolatukra tekintettel - nem kellett pénzt fizetnie, illetve az utcanytítás kapcsán a 300 000 Ft-on kívül, amelyet egy életbiztosításból fedezett, nem kellett más kiadást teljesítenie.

A 4 000 000 Ft összegű kölcsönrel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy azért került sor a szerződéskötés másnapján a pénz kivételére, mert az összeget a bank csak előzetes bejelentés útján tudta kiadni, de a felek a szerződésben meghatározott dátumot már nem javították ki. Álláspontja szerint az alperes által előadottak nem teszik kétséggé, hogy nem a kölcsönszerződésben megjelölt összeg került átadásra, mert az alperes sem a szerződés módosításának kezdeményezését, sem azt nem bizonyította, hogy a követelt összeggel nem tartozik.

Megalapozatlannak találta azt az alperesi állítást is, hogy a felek jövedelme nem volt elég a mindennapi élet költségeinek fedezéséhez, hiszen a rendszeres jövedelmén kívül 2007. évben egyszeri 221 861 Ft összegű életbiztosítást kapott, illetve a sógorától és volt férjétől összesen 3 500 000 Ft összegű kölcsönben részesült, amiből fedezhette a kiadásait. Az alperesnek viszont egyedüli bevétele a havi 27 000 Ft volt, és ebből részint a korábbi kölcsönei visszafizetését, részint a Nemzetőr utcai ingatlan fenntartási költségét, a saját megélhetési költségét, sőt a lánya illetve a felesége rendszeres segítségét is meg kellett oldania, ezért volt szüksége a kért kölcsönökre.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú ítéletnek az élettársi vagyonközösséget megosztó rendelkezése körében a felperest az alperes javára marasztaló 199 500 Ft-ra vonatkozó rendelkezése ellen, ezért az a Pp. 228. § (3)-(4) bekezdései alapján (rész) jogerőre emelkedett. Az ítéletábra ezért a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezést a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintettel bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a peres felek egymással ellentétes előadása, a kihallgatott tanúk vallomása, a teljes bizonyító erejű magánokiratok (a kölcsönszerződések) és az egyéb okirati bizonyítékok egymással való egybevetése, azok okszerű, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történő értékelése alapján helytálló jogi következtetésre jutott. A döntése érdemben is helyes, melyet megfelelő jogi indokolással támasztott alá, amely önmagában kiegészítésre nem szorul.

Az alperes fellebbezésében előadottak a helytálló döntés cáfolatára nem voltak alkalmasak, az ítéletábra azonban az abban foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki:

Mindenekelőtt előre bocsátja az ítéletábra, hogy a nem vitatott tényállás szerint a felek 2006. szeptemberétől - 2008. augusztus 3. napjáig élettársak voltak. Az élettársi kapcsolat feltételezi - többek között - a felek közös cél érdekében való együttműködését, a közös életvitel, a felek jövedelmének közös célra történő felhasználását, a gazdasági közösségét. A Polgári Törvénykönyvről szóló többször módosított 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 578/G. § (1) bekezdése szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont, mely arányt a perbeli esetben a felek azonos mértékűnek tekintették.

A bírói gyakorlat az élettársak összvagyonán belül három alvagyont különböztet meg: az egyik, illetve a másik élettárs kizárólagos tulajdonát, vagy más néven különvagyonát, továbbá a közös vagyont. A különvagyon meghatározása során a kizárólagos tulajdonszerzési cél a meghatározó, amikor nem a közös célok érdekében, nem közös tulajdonszerzési szándékkal rendelkezésre bocsátott pénzeszközök, hanem teljes mértékben elkülönítetten kezelt, olyan jövedelmeknek vagy pénzeszközök felhasználásával történik a szerzés, amikor a felek szándéka felismerhetően nem terjed ki arra, hogy az így megszerzett vagyontárgyat a közös vagyon részévé tegyék.

Az élettársi kapcsolat ténye nem zárja ki azt, hogy az egyik élettárs a különvagyonából kölcsön adjon élettársának és ez az összeg a másik fél különvagyonát gyarapítsa, azt elkülönítetten kezelje, arról sajátjaként rendelkezzen. Az élettársak közös vagyonának köre nemcsak aktív, hanem passzív vagyont is magába foglalhat, azonban hangsúlyozandó, hogy az élettárs - ellentétben a házastárssal - a másik fél ügyletéért az ügyletkötő harmadik személyekkel szemben felelősséggel nem tartozik, ezért erre irányuló külön kötelezettségvállalása nélkül helytállási kötelezettsége sem keletkezik. Ebben az esetben a felek belső jogviszonyában a tartozás - a felek megállapodásától függően - minősül közös vagy külön adósságnak. Utóbbi esetben a külön adósság felhasználásával vásárolt vagyontárgy - eltérő megállapodás hiányában - megőrzi a különvagyoni jelleget, de akár a külön adósság a szerzési arány megállapításánál is elszámolásra kerülhet.

Az alperes fellebbezése mindenekelőtt a felperes által adott kölcsönösszerűségét vitatta. A felperes teljes bizonyító erejű magánokirattal bizonyította a 2008. március 4. napi kölcsönadás tényét, annak összegét (2 000 000 Ft), valamint a kölcsön „saját célú felhasználását”, amely kikötéssel a felek rögzítették az összeg különvagyoni felhasználásának szándékát.

A Pp. 196. § (1) bekezdése szerint a magánokirat (a perbeli esetben, amelyet az alperes saját kezűleg írt és aláírt) az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy

kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el.

Az okirattal szemben az alperest terhelte a bizonyítási teher - ahogyan arról az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint tájékoztatta is - atekintetben, hogy csupán 1 000 000 Ft kölcsönadása realizálódott. A peres felek az okiratot nem módosították, az alperes pedig csupán állította, de eredményesen bizonyítani nem tudta azt a tényt, hogy a felperes nem rendelkezett elegendő készpénzzel a kölcsön átadásakor.

Az elsőfokú eljárásban kihallgatott tanúk (Sz.O., G.Zs.) vallomásukban cáfolták az alperes előadását, és a felperes állításával egyezően nyilatkoztak a felperes ingatlan értékesítéséből eredő 5 000 000 Ft vételárelőleg felhasználását illetően. Az alperes csupán feltételezésekbe bocsátkozott, amikor megkérdőjelezte a tanúk vallomását, az ingatlanügynök által kiállított számla helytállóságát, feltételezéseit azonban - általa is elismerten - nem tudta bizonyítani.

Sz.O. tanúnak az utcanyitás költségére vonatkozóan tett vallomása alapján szükségtelen volt Dr. K.M. tanúkenti kihallgatása, ezért az elsőfokú bíróság - bár a tanúbizonyítási indítvány mellőzését külön nem indokolta az ítéletében - de jogszerűen mellőzte az alperes erre vonatkozó bizonyítási indítványának teljesítését, emiatt nem kellett jelentőséget tulajdonítani annak a ténynek, hogy a felperes a Dr. K.M. ügyvéd részére a titoktartás alól a felmentést nem adta meg.

Az alperes alaptalanul sérelmezte a 2008. július 9. napi kölcsön 4 000 000 Ft összegben történő elszámolását is. Tény, hogy a kölcsönszerződés egy nappal korábban datálódott, mint ahogyan a pénzátadás megtörtént. Azonban az alperes nem vitatta a teljes bizonyító erejű magánokirat kiállítását, utóbb pedig a felek nem módosították az okirat tartalmát, az alperes nem is kezdeményezte azt. A teljes bizonyító erejű magánokirat és a másnapi keltezésű Erste Bank folyószámla kivonata együttesen igazolja a kölcsön tényét, és annakösszecszerűségét.

A felperes előadása életszerű volt az egyes bankok készpénzfizetési gyakorlata ismeretében, melynek cáfolatára nem volt elégséges annak igazolása, hogy az alperes csupán 2 000 000 Ft-ot fizetett vissza Nné E.É.-nak. A visszafizetett tartozás összege nem zárja ki, hogy az alperes további pénzösszeggel is rendelkezett.

Az ítéletábra nem találta alaposnak az alperesnek a kölcsönök közös adósságként történő elszámolására irányuló fellebbezését sem.

Az alperes mindössze az általa felvett kölcsönök tényét,összecszerűségét és visszafizetési időpontját igazolta. A felperes az ügyletkötésben nem vett részt, és az alperes azt sem tudta igazolni, hogy tudomással bírt azok tényéről.

Nem támasztja alá a kölcsönök közös vagyoni jellegét az sem, hogy a felek „nagyobb lábon” éltek, mint bevételeik, mivel az ismert az eljárás adataiból, hogy maga a felperes is kölcsönfelvételre szorult, másrészt pedig maga az alperes sem tudta tételesen megjelölni, hogy a kölcsönösszegek közös célra, a közös háztartásban miként kerültek felhasználásra.

Az alperes önálló ingatlannal rendelkezett, önálló tevékenységet folytatott, támogatta előző házasságából származó leánygyermekét, illetve már az élettársi kapcsolat előtt is adóssággal rendelkezett, amely tények valószínűsítik az adósság különvagyoni felhasználását.

Megjegyzi az ítélet, hogy nem életszerű az sem, hogy az alperes 2008. március 27. napján 4 000 000 Ft kölcsönt vett fel Nné E.É.-től, melyet 2008. július 8. napján részben visszafizetett, ugyanakkor a 4 000 000 Ft kölcsön 3-4 hónap alatt történő felhasználását csak részben tudta nevesíteni. Valószínűsíti a különvagyon felhasználását az is, hogy az alperes az életközösség megszűnése után is nagy összegű kölcsönt vett fel, amely csak részben volt szükséges az általa „közös vagyonnak” ítélt tartozás fedezetére.

Mindezekre tekintettel az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében a saját helyes indokai alapján a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalással a Pp.254.§ (3) bekezdésére is - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes a másodfokú eljárás során felmerült saját perköltségét (ügyvédi munkadíj) maga köteles viselni.

Köteles továbbá megtéríteni a felperes számára a jogi képviselével felmerült ügyvédi munkadíjból eredő perköltségét a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az ítélet a Pp. 79. § (1) bekezdése alapján hivatalból állapította meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1)-(2) bekezdésének a) pontja, és az (5)-(6) bekezdései alapján, melyre a rendelet 4/A. § (1) bekezdése alapján felszámítani rendelte az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.. Az ügyvédi munkadíj mérséklésének körében értékelte azt a körülményt is, hogy a felperes jogi képviselőjének a másodfokú eljárásban jelentős ügyvédi tevékenységet nem kellett kifejtenie.

Az alperes teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt illetéket az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2011. április hó 12. napján

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk előadó bírő, Dr. Madarász Anna sk bírő

A kiadmány hitelül:

Kiadó